

Sygn. akt V KO 11/20

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 19 lutego 2020 r.
sprawy **S. O. i 9 innych**,
oskarżonych o popełnienie przestępstw z art. 228 § 3 k.k. i innych,
wniosku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 17 stycznia 2020 r., sygn. akt IV Ka (...),
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Do Sądu Okręgowego w W. u wpłynęły akta sprawy wraz z apelacjami obrońców oskarżonych oraz prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 1 marca 2019 r., sygn. akt V K (...). Sąd odwoławczy wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie tej sprawy innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Jako okoliczność uzasadniającą skorzystanie z art. 37 k.p.k. wskazał, iż przedmiotowa sprawa dotyczy czynów popełnionych przez byłego prokuratora Prokuratury Okręgowej w W. oraz adwokatów występujących w sprawach karnych na terenie miejscowo właściwego Sądu Okręgowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Okręgowego w W. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątku od zasady, że sprawę rozpoznaje właściwy miejscowo sąd. Oznacza to, że odstępstwo od tej reguły może nastąpić wyjątkowo i tylko warunkowo, gdy ziszczą się nadzwyczajne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości. Przyjmuje się, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu mogą uzasadniać powody związane z ujemnym wpływem na swobodę orzekania lub które mogą stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny.

Analiza podniesionych we wniosku argumentów nie przekonuje, aby w przedmiotowej sprawie zachodziła konieczność skorzystania z tej nadzwyczajnej i wyjątkowej instytucji. Choć istotnie w przedmiotowej sprawie osobami oskarżonymi są byli prokurator Prokuratury Okręgowej w W. oraz czynni zawodowo adwokaci prowadzący kancelarie na terenie W., to jednak nie jest to wystarczająca podstawa do uwzględnienia wniosku. Jak wynika z akt sprawy, grupa sędziów złożyła oświadczenia o wyłączenie ich od rozpoznania przedmiotowej sprawy z uwagi na kontakty zawodowe i towarzyskie z oskarżonymi. Sąd Okręgowy we W. postanowieniami z dnia 28 listopada 2019 r. i 3 grudnia 2019 r., uwzględnił ich wnioski i wyłączył wskazanych w postanowieniach Sędziów od rozpoznania przedmiotowej sprawy. Sąd Okręgowy we W. nie uwzględnił natomiast oświadczeń pozostałych 7 sędziów i postanowieniem z dnia 8 stycznia 2020 r., odmówił ich wyłączenia wskazując, że z treści przedstawionych oświadczeń nie wynika, aby relacje między tymi sędziami a oskarżonymi miały inny charakter niż zawodowy i nosiły znamiona szczególnej zażyłości, a więc w sprawie nie zachodzą okoliczności, które mogłyby wywołać uzasadnione wątpliwości co bezstronności sędziów. W gronie tych niewyłączonych od udziału w sprawie 7 sędziów jest również troje sędziów należących do składu orzekającego, który wystąpił z inicjatywą w trybie art. 37 k.p.k. Sąd Najwyższy podzielając w pełni stanowisko Sądu Okręgowego w W. wyrażone w postanowieniu z dnia 8 stycznia 2020 r. jednocześnie zauważa, że instytucja przewidziana w art. 37 k.p.k. nie może stanowić próby obejścia prawomocnej decyzji wydanej na podstawie art. 41 § 1 k.p.k., do czego dążą członkowie składu Sądu w tej sprawie.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

